HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

17 septembrie 2009 *

În cauza C-520/07 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție, introdus la 21 noiembrie 2007,

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnii K. Gross și B. Martenczuk, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

recurentă,

cealaltă parte în proces fiind:

MTU Friedrichshafen GmbH, reprezentată de Th. Lübbig și M. le Bell, Rechtsanwälte,

reclamantă în primă instanță,

* Limba de procedură: germana.

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul P. Jann, președinte de cameră, domnii A. Tizzano (raportor), A. Borg Barthet, E. Levits și J.-J. Kasel, judecători,

avocat general: doamna V. Trstenjak,
grefier: domnul R. Grass,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 19 februarie 2009,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin recursul formulat, Comisia Comunităților Europene solicită Curții anularea Hotărârii Tribunalului de Primă Instanță al Comunităților Europene din 12 septembrie 2007, MTU Friedrichshafen/Comisia (T-196/02, Rep., p. II-2889, denumită în continuare „hotărârea atacată”), prin care acesta a anulat articolul 3 alineatul (2) din Decizia 2002/898/CE a Comisiei din 9 aprilie 2002 privind ajutorul de stat acordat de Germania în favoarea SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH (JO L 314, p. 75, denumită în continuare „decizia în litigiu”), în măsura în care prin aceasta se dispune restituirea solidară în sarcina MTU Friedrichshafen GmbH (denumită în continuare „MTU”) a unei sume de 2,71 milioane de euro.

Cadrul juridic

2 Potrivit articolului 10 din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [88 CE] (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41, denumit în continuare „regulamentul"):

„(1) În cazul în care deține informații privind un ajutor pretins ilegal, indiferent de sursa acestora, Comisia va examina aceste informații fără întârziere.

(2) Dacă este necesar, aceasta solicită informații statului membru în cauză. Articolul 2 alineatul (2) și articolul 5 alineatele (1) și (2) se aplică *mutatis mutandis*.

(3) În cazul în care, în ciuda atenționărilor adresate în temeiul articolului 5 alineatul (2), statul membru în cauză nu furnizează informațiile solicitate în termenul stabilit de Comisie sau furnizează informații incomplete, Comisia solicită furnizarea informațiilor prin intermediul unei decizii (denumită în continuare «ordin de furnizare a informațiilor»). Decizia precizează care sunt informațiile necesare și stabilește un termen adecvat pentru furnizarea acestora."

3 Articolul 13 alineatul (1) din regulament dispune:

„În urma examinării posibilului ajutor ilegal, se adoptă o decizie în temeiul articolului 4 alineatul (2), (3) sau (4). În cazul deciziilor de a deschide o procedură oficială de investigare, procedura se încheie printr-o decizie în temeiul articolului 7. În cazul în care un stat membru nu respectă un ordin de furnizare a informațiilor, decizia se adoptă pe baza informațiilor disponibile."

4 Articolul 14 alineatul (1) din regulament prevede:

„Atunci când adoptă decizii negative în cazuri de ajutor ilegal, Comisia decide ca statul membru în cauză să ia toate măsurile necesare pentru recuperarea ajutorului de la beneficiar (denumită în continuare «decizie de recuperare»). Comisia nu solicită recuperarea ajutorului în cazul în care aceasta ar contraveni unui principiu general de drept comunitar."

Istoricul cauzei

5 Prin scrisoarea din 9 aprilie 1998, autoritățile germane au notificat Comisiei mai multe ajutoare financiare acordate, prin intermediul Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben, în favoarea SKL Motoren-und Systemtechnik GmbH (denumită în continuare „SKL-M"), o întreprindere care activează în sectorul construcțiilor de motoare pentru nave și bărci, în cadrul restructurării acesteia.

6 Începând din anul 1997, se inițiase o relație contractuală între SKL-M și MTU, societate care activează în sectorul producției de motoare diesel de mare putere, în perspectiva cumpărării de către MTU a SKL-M.

7 În particular, la 5 noiembrie 1997, fuseseră încheiate două acorduri între aceste societăți. Primul acord atribuia către MTU o opțiune de cumpărare privind acțiuni ale SKL-M. Al doilea acord, denumit „Wechselseitiger Lizenz- und Kooperationsvertrag zwischen SKL-M und MTU" (denumit în continuare „WLKV") și care privește crearea unei întreprinderi comune, stabilea modalitățile, pe de o parte, ale utilizării în comun a know-how-ului existent al celor două întreprinderi, precum și, pe de altă parte, ale studiului, ale fabricării, precum și ale vânzării a două noi tipuri de motoare.

8 Potrivit articolului 5 din acest ultim acord, la 15 iunie 2000, MTU a fost autorizată să utilizeze cu titlu exclusiv față de terți know-how-ul deținut de SKL-M vizat de acordul menționat, inclusiv drepturile de proprietate industrială sau cererile de înregistrare a unor astfel de drepturi existente la această dată. În contrapartida acestui drept, SKL-M a perceput o sumă de 6,71 milioane DEM (3,43 milioane de euro), destinată să acopere cheltuielile de dezvoltare efectuate.

9 Prin scrisoarea din 8 august 2000, Comisia a informat autoritățile germane cu privire la decizia sa de a deschide procedura prevăzută la articolul 88 alineatul (2) CE (JO 2001, C 27, p. 5), invitând persoanele interesate să își prezinte observațiile. Cu această ocazie, Comisia a întrebat de asemenea autoritățile germane dacă MTU beneficiase de ajutoarele acordate către SKL-M sau era susceptibilă să profite de acestea în viitor.

10 La 1 septembrie 2000, a fost deschisă o procedură de faliment împotriva SKL-M.

11 Prin diverse scrisori adresate în 2000 și în 2001, Republica Federală Germania a comunicat Comisiei observațiile sale asupra deciziei de deschidere a procedurii oficiale de investigare.

12 Întrucât nu a fost mulțumită de aceste răspunsuri, Comisia a dispus, prin scrisoarea din 19 septembrie 2001, ca autoritățile germane să furnizeze informațiile necesare pentru aprecierea compatibilității cu piața comună a ajutoarelor acordate către SKL-M, în temeiul aplicării articolului 10 din regulament. În această scrisoare, Comisia observa în special că informațiile de care dispunea nu îi permiteau să determine dacă o parte din ajutoarele acordate către SKL-M fusese utilizată în interesul MTU mai degrabă decât în interesul SKL-M, și nici să stabilească dacă MTU exercitase opțiunea înscrisă în WLKV care îi permitea să dobândească know-how-ul dezvoltat de SKL-M pentru un preț care nu reflecta valoarea sa de piață actuală sau prevăzută. La 9 noiembrie 2001, Comisia a afirmat în plus că, în lipsa acestor informații, va adopta o decizie finală pe baza informațiilor aflate în posesia sa, potrivit articolului 13 alineatul (1) din regulament.

13 Prin scrisorile din 23 ianuarie, din 26 februarie și din 11 martie 2002, autoritățile germane au răspuns acestei somații. La 5 martie 2002, acestea au transmis de asemenea Comisiei anumite observații adresate la 1 octombrie și la 21 noiembrie 2001 de MTU către Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben în legătură cu utilizarea know-how-ului deținut de SKL-M și cu prețul plătit către aceasta din urmă în temeiul WLKV.

14 La 9 aprilie 2002, Comisia a adoptat decizia în litigiu, în care, pe de o parte, a constatat că ajutoarele pentru restructurare plătite către SLK-M nu îndeplineau condițiile stabilite în Orientările comunitare privind ajutorul de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor aflate în dificultate (JO 1994, C 368, p. 12) și, pe de altă parte, a considerat că Republica Federală Germania nu furnizase informații care să permită excluderea faptului că MTU beneficiase indirect, prin intermediul WLKV, de ajutoare pe care SKL-M le obținuse în cursul etapei de restructurare pentru acoperirea propriilor pierderi.

15 În această privință, Comisia a constatat în special că prețul cesiunii know-how-ului plătit de MTU către SKL-M, calculat pe baza cheltuielilor de dezvoltare estimate în 1997, se dovedea mai mic cu 5,30 milioane DEM față de cheltuielile reale de dezvoltare efectuate de SKL-M.

16 Întrucât autoritățile germane nu au furnizat informații obiective cu privire la valoarea de piață reală sau previzibilă a acestui know-how, Comisia a arătat că ajutoarele pentru restructurare acordate în favoarea SKL-M ar fi putut servi pentru compensarea, cel puțin în parte, a pierderilor ocazionate de dezvoltarea know-how-ului care putuse fi utilizat mai mult în interesul MTU decât în cel al SKL-M. Această din urmă întreprindere, controlată de stat, ar fi suportat, așadar, un risc financiar neconform principiului investitorului care activează într-o economie de piață. În consecință, potrivit considerentului (86) al deciziei în litigiu, transferul know-how-ului ar fi putut echivala cu transferul către MTU a unor resurse de stat cu un cuantum maxim de 5,30 milioane DEM.

17 Prin urmare, Comisia a concluzionat că ajutoarele de stat în cuantum de 67,017 milioane DEM (34,26 milioane de euro) acordate de autoritățile germane către SKL-M erau incompatibile cu piața comună și că, din suma totală a cărei restituire trebuia să fie cerută de aceștia din urmă, 5,30 milioane DEM (2,71 milioane de euro) trebuiau să fie restituite de SKL-M și de MTU în solidar [articolul 3 alineatul (2) din decizia în litigiu].

18 La 28 iunie 2002, MTU a introdus o acțiune la Tribunal prin care solicita anularea acestei dispoziții a deciziei în litigiu.

Hotărârea atacată

19 În susținerea acțiunii sale în anulare, MTU a prezentat, în esență, două motive întemeiate, primul, pe nemotivări și pe erori de drept în legătură cu existența condițiilor constitutive ale unui ajutor de stat în beneficiul său și, al doilea, pe aplicarea eronată a articolului 13 alineatul (1) din regulament, precum și pe încălcarea garanției procedurale a examinării corecte și imparțiale a faptelor.

20 Examinând mai întâi al doilea motiv, Tribunalul a constatat în prealabil, la punctele 39-45 din hotărârea atacată, că Comisia respectase cerințele procedurale stabilite la articolul 10 alineatul (3) și la articolul 13 alineatul (1) din regulament pentru a putea adopta decizia în litigiu pe baza informațiilor disponibile.

21 Tribunalul a arătat totuși la punctul 46 din hotărârea atacată că articolul 13 alineatul (1) menționat anterior nu permite Comisiei să impună unei anumite întreprinderi, chiar și în solidar, o obligație de restituire a unei părți determinate a cuantumului unui ajutor declarat incompatibil cu piața comună, întrucât transferul de resurse de stat de care ar fi beneficiat întreprinderea menționată este ipotetic.

22 Or, Tribunalul a considerat la punctul 48 din hotărârea atacată că obligația de restituire solidară impusă la articolul 3 alineatul (2) din decizia în litigiu a fost stabilită pe baza unor ipoteze pe care informațiile aflate în posesia Comisiei nu permiteau nici să le confirme, nici să le infirme. În particular, la punctul 47 din hotărârea atacată, Tribunalul a arătat că Comisia se limitase să constate, la considerentul (88) al deciziei în litigiu, că „informațiile disponibile nu permit[eau] să se excludă" faptul că MTU beneficiase de un transfer de resurse din partea SKL-M cu ocazia achiziționării unui know-how în condiții considerate avantajoase.

23 Tribunalul a considerat în plus la punctul 50 din hotărârea atacată că impunerea unei obligații de restituire cu titlu solidar a unei părți dintr-un ajutor în sarcina unei întreprinderi determinate prin recurgerea la articolul 13 alineatul (1) din regulament nu este nicidecum consecința necesară a punerii în aplicare a procedurii stabilite de Tratatul CE în materia ajutoarelor de stat, „deoarece statul membru care a acordat ajutorul a cărui recuperare este ordonată este, în orice caz, obligat să solicite recuperarea acestuia de la beneficiarii efectivi sub controlul Comisiei, fără să fie absolut necesare menționarea expresă a acestora în decizia de recuperare și, *a fortiori*, precizarea sumelor care trebuie restituite de fiecare beneficiar".

24 În lumina acestor considerații și fără a examina primul motiv prezentat în susținerea acțiunii cu care a fost sesizat, Tribunalul a anulat articolul 3 alineatul (2) din decizia în litigiu în măsura în care dispune restituirea de către MTU, în solidar, a unei părți din ajutorul acordat către SKL-M.

Concluziile părților

25 Prin recursul său, Comisia solicită Curții:

— anularea hotărârii atacate;

— pronunțarea definitivă cu privire la litigiu prin respingerea acțiunii în anulare ca nefondată și

— obligarea MTU la plata cheltuielilor de judecată efectuate atât în cadrul recursului, cât și în procedura în primă instanță.

26 MTU solicită Curții:

— declararea recursului drept inadmisibil;

— în subsidiar, respingerea acestuia ca nefondat și

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

27 În susținerea recursului său, Comisia prezintă două motive întemeiate pe erori de drept pe care Tribunalul le-ar fi săvârșit în interpretarea articolului 13 alineatul (1) și a articolului 14 alineatul (1) din regulament.

Cu privire la primul motiv

— Argumentele părților

28 Prin intermediul primului motiv, Comisia susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept, întrucât a presupus, la punctele 46-51 din hotărârea atacată, că o decizie adoptată numai pe baza informațiilor disponibile, în sensul articolului 13 alineatul (1) din regulament, nu poate privi identificarea beneficiarului efectiv al ajutorului căruia trebuie să îi fie cerută rambursarea acestuia.

29 Potrivit Comisiei, o asemenea interpretare nu și-ar găsi niciun temei în regulament și, în particular, în cuprinsul articolului 13 alineatul (1) și al articolului 14 alineatul (1).

30 Astfel, decizia de recuperare vizată de acest din urmă articol ar face parte integrantă din decizia negativă care poate fi adoptată pe baza informațiilor disponibile în cazul ajutoarelor ilegale.

31 Interpretarea contrară dezvoltată de Tribunal ar avea, de altfel, potrivit Comisiei, consecințe prejudiciabile. Pe de o parte, aceasta nu ar permite să se asigure eficacitatea controlului comunitar al ajutoarelor de stat, al cărui principal obiectiv, confirmat prin considerentul (13) al regulamentului, este chiar cel de a elimina denaturarea concurenței cauzată de ajutorul ilegal prin recuperarea imediată a sumelor primite în mod ilegal. Pe de altă parte, o asemenea interpretare ar avea drept consecință lipsirea Comisiei de cea mai mare parte din „mijloacele sale de presiune" în materie și ar risca din această cauză să dăuneze în mod semnificativ eficacității procedurilor de recuperare a ajutoarelor ilegale, favorizând statele membre puțin cooperante.

32 Potrivit MTU, prezentul motiv este inadmisibil în măsura în care Comisia respinge o afirmație pe care Tribunalul nu a formulat-o deloc în realitate.

33 În orice caz, potrivit MTU, întrucât autoritățile germane au transmis în mod corespunzător toate informațiile solicitate, Comisia a încălcat normele de procedură care se impun în cadrul adoptării unei decizii în temeiul articolului 13 alineatul (1) din regulament. Nu ar fi, așadar, necesar să se răspundă la întrebarea secundară dacă, în principiu, Comisia poate întemeia o decizie privind identificarea beneficiarului ajutorului pe informațiile disponibile.

— Aprecierea Curții

34 Trebuie să se constate de la început că prezentul motiv se întemeiază pe o lectură eronată a punctelor relevante din hotărârea atacată.

35 Astfel, contrar celor susținute de Comisie, nu reiese din cuprinsul punctelor menționate că Tribunalul ar fi exclus în mod general că o decizie întemeiată pe

articolul 13 alineatul (1) din regulament poate proceda la identificarea beneficiarului sau a beneficiarilor efectivi ai măsurii de sprijin în cauză și, prin urmare, să îi supună pe aceștia obligației de restituire.

36 Dimpotrivă, la punctul 45 din hotărârea atacată, Tribunalul a afirmat în mod clar principiul potrivit căruia, „atunci când statul membru respectiv a omis să furnizeze Comisiei informații pe care aceasta îi ordonase să le comunice, Comisia poate adopta o decizie de constatare a incompatibilității ajutorului pe baza informațiilor disponibile și poate ordona statului membru respectiv, dacă este cazul, să recupereze ajutorul de la beneficiari, în conformitate cu articolul 14 din regulament”.

37 În realitate, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 46-51 din hotărârea atacată, numai în considerarea împrejurărilor proprii prezentei cauze și în special a faptului că partea din decizia Comisiei vizată de acțiunea în anulare se bazează, potrivit Tribunalului, pe simple ipoteze, aceasta a concluzionat la punctul 51 menționat anterior că, în speță, „Comisia nu putea să se întemeieze în mod valabil pe articolul 13 alineatul (1) din regulament […] pentru a impune MTU, prin decizia atacată, o obligație solidară de restituire a unei părți din ajutorul acordat SKL-M”.

38 În aceste condiții, primul motiv trebuie respins ca nefondat.

Cu privire la al doilea motiv

— Argumentele părților

39 Prin intermediul celui de al doilea motiv, Comisia susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept, întrucât a presupus în mod eronat că partea din decizia în litigiu vizată

prin acțiunea în anulare se bazează pe o simplă ipoteză care nu îndeplinește cerințele aplicabile deciziilor adoptate pe baza informațiilor disponibile în sensul articolului 13 alineatul (1) din regulament.

40 Pe de o parte, Comisia susține că, în mod contrar celor afirmate de prima instanță, nu este posibil să se ceară o certitudine totală la luarea unei decizii adoptate pe baza informațiilor disponibile.

41 Astfel, articolul 13 alineatul (1) din regulament ar împuternici expres Comisia să adopte o asemenea decizie atunci când, în pofida unui ordin de furnizare de informații emis cu respectarea cerințelor de formă, aceasta nu a obținut informațiile relevante de la autoritățile naționale. Într-o asemenea situație, ar fi prin urmare posibil ca informațiile disponibile să rămână incomplete și fragmentare, constituind totuși, cel puțin, o bază suficientă pentru prezumția invocată de Comisie. Aceasta este de altfel ceea ce ar reieși, *a contrario*, din jurisprudența potrivit căreia Comisia nu ar putea să invoce caracterul fragmentar sau incomplet al informațiilor de care dispune decât în cazul în care a adresat o cerere de informații statului membru în cauză, Comisia referindu-se în această privință la Hotărârea din 13 aprilie 1994, Germania și Pleuger Worthington/Comisia (C-324/90 și C-342/90, Rec., p. I-1173, punctul 29).

42 Pe de altă parte, Comisia reproșează Tribunalului faptul că a calificat drept „simple ipoteze" informațiile de care dispunea aceasta, deși informațiile care i-au permis să presupună că o parte a ajutorului fusese transmisă către MTU erau informații solide, provenind printre altele dintr-un aviz al administratorului judiciar al SKL-M, astfel cum reiese din considerentele (79)-(86) ale deciziei în litigiu.

43 Potrivit MTU, acest al doilea motiv este inadmisibil, în măsura în care se limitează, în parte, să conteste aprecierea faptelor efectuată de Tribunal și, în parte, să formuleze observații juridice generale care nu prezintă nicio legătură directă cu prezenta cauză.

44 Pe fond, MTU susține în esență că Tribunalul a considerat în mod întemeiat, pe de o parte, că simplele ipoteze nu sunt suficiente ca temei pentru un ordin de recuperare și, pe de altă parte, că, în speță, Comisia se bazase efectiv pe astfel de ipoteze în ceea ce privește atât existența unui avantaj în beneficiul MTU, cât și cuantumul acestuia.

45 Astfel, potrivit MTU, Comisia nu avea nicio informație fiabilă care să îi permită să motiveze un ordin de recuperare în privința sa. Aceasta s-ar fi bazat în realitate pe o ipoteză care rezultă dintr-o examinare superficială și parțială a informațiilor de care dispunea aceasta, printre care figurau de altfel observații detaliate ale MTU din care ar reieși că aceasta nu beneficiase de niciun avantaj, întrucât toate dispozițiile contractuale care o leagă de SKL-M fuseseră stabilite pe baza condițiilor pieței.

— Aprecierea Curții

46 În ceea ce privește, în primul rând, admisibilitatea prezentului motiv, rezultă din articolul 225 alineatul (1) CE și din articolul 58 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție că recursul se limitează la chestiuni de drept și trebuie să fie întemeiat pe motive de lipsă de competență a Tribunalului, de nerespectare a procedurii în fața Tribunalului, care aduce atingere intereselor recurentei, precum și de încălcare a dreptului comunitar de către Tribunal (a se vedea în acest sens, printre altele, Hotărârea din 16 martie 2000, Parlamentul European/Bieber, C-284/98 P, Rec., p. I-1527, punctul 30, precum și Ordonanța din 14 iulie 2005, Gouvras/Comisia, C-420/04 P, Rec., p. I-7251, punctul 48, și Ordonanța din 20 martie 2007, Kallianos/Comisia, C-323/06 P, Rep., p. I-43, punctul 10).

47 Or, contrar celor susținute de MTU, prezentul motiv nu se limitează să pună în discuție aprecierea faptelor operată în primă instanță, ci contestă de asemenea interpretarea articolului 13 alineatul (1) din regulament la care a procedat Tribunalul, în ceea ce privește condițiile care reglementează adoptarea unei decizii pe baza informațiilor disponibile în sensul acestei dispoziții, potrivit căreia o decizie a Comisiei care se întemeiază pe o ipoteză, precum cea a cărei existență a fost constatată de Tribunal în

prezenta cauză, nu îndeplinește condițiile menționate. O asemenea contestație privește, prin urmare, o problemă de drept.

48 Rezultă că acest motiv este admisibil, în măsura în care se îndreaptă împotriva interpretării de către Tribunal a cerințelor cărora le este subordonată adoptarea unei decizii în temeiul articolului 13 alineatul (1) din regulament.

49 În schimb, sunt inadmisibile argumentele dezvoltate de Comisie în cadrul motivului respectiv care urmăresc punerea în discuție a aprecierii elementelor de probă la care a procedat Tribunalul, reproșând acestuia din urmă că nu a ținut cont de anumite informații menționate în decizia în litigiu.

50 Astfel, o asemenea apreciere nu este supusă controlului Curții în afară de cazul unei denaturări a faptelor și a elementelor de probă prezentate primei instanțe (a se vedea în acest sens, printre altele, Hotărârea din 2 martie 1994, Hilti/Comisia, C-53/92 P, Rec., p. I-667, punctul 42, Hotărârea din 7 ianuarie 2004, Aalborg Portland și alții/Comisia, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P și C-219/00 P, Rec., p. I-123, punctul 49, precum și Hotărârea din 23 martie 2006, Mülhens/OAPI, C-206/04 P, Rec., p. I-2717, punctul 28), denaturare care, în prezenta cauză, nu este demonstrată și nici măcar invocată de Comisie.

51 În al doilea rând, în legătură cu temeinicia prezentului motiv, trebuie mai întâi să se arate că, spre deosebire de cele afirmate de Comisie, Tribunalul nu a cerut în niciun mod ca aceasta să dispună de o certitudine totală în scopul adoptării unei decizii în temeiul articolului 13 alineatul (1) din regulament.

52 Astfel, din lectura punctelor 46-48 din hotărârea atacată reiese că Tribunalul, departe de a impune un anumit nivel de certitudine, a arătat numai că decizia în litigiu a fost adoptată pe baza unei simple ipoteze, nici confirmată, nici infirmată de informațiile de

care dispunea Comisia, aceasta limitându-se să constate lipsa elementelor care permit să se excludă faptul că MTU a beneficiat de un transfer de resurse de stat.

53 Or, procedând în acest mod, Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept.

54 Desigur, este adevărat că articolul 13 alineatul (1) din regulament, codificând o jurisprudență consolidată (a se vedea în special Hotărârea din 14 februarie 1990, Franța/Comisia, cunoscută sub numele „Boussac Saint-Frères", C-301/87, Rec., p. I-307, punctul 22, Hotărârea din 21 martie 1990, Belgia/Comisia, C-142/87, Rec., p. I-959, punctul 18, precum și Hotărârea din 13 aprilie 1994, Germania și Pleuger Worthington/Comisia, citată anterior, punctul 26), împuternicește Comisia, în cazul în care aceasta constată că au fost instituite sau modificate ajutoare fără să fi fost notificate, să adopte o decizie prin care să se pronunțe cu privire la compatibilitatea sau la incompatibilitatea acestora cu piața comună pe baza informațiilor disponibile atunci când aceasta se confruntă cu un stat membru care, neîndeplinindu-și obligația de colaborare, a omis să îi furnizeze informații pe care îl somase să le comunice. În plus, dacă este cazul, această decizie poate, în condițiile prevăzute la articolul 14 din regulament, să impună recuperarea cuantumului de ajutor deja plătit.

55 Cu toate acestea, astfel cum sugerează de asemenea avocatul general la punctul 50 din concluzii, această posibilitate de care dispune Comisia nu poate fi interpretată ca scutind-o în întregime de obligația de a-și baza deciziile pe elemente, de o anumită fiabilitate și coerență, de natură să susțină concluziile la care ajunge aceasta.

56 Astfel, într-o situație precum cea din prezenta cauză, Comisia este obligată cel puțin să se asigure că informațiile de care dispune, deși incomplete și fragmentare, constituie, astfel cum recunoaște de altfel aceasta în recurs, un temei suficient pentru a ajunge la concluzia că o întreprindere a beneficiat de un avantaj care constituie un ajutor de stat.

57 Astfel de considerații sunt cu atât mai relevante cu cât Comisia dispune, precum în prezenta cauză, recuperarea ajutorului de la beneficiarul său, o asemenea rambursare vizând chiar eliminarea denaturării concurenței cauzată de un avantaj concurențial determinat și restabilirea, astfel, a situației anterioare plății ajutorului (a se vedea în acest sens, printre altele, Hotărârea din 8 mai 2003, Italia și SIM 2 Multimedia/Comisia, C-328/99 și C-399/00, Rec., p. I-4035, punctul 66, precum și Hotărârea din 29 aprilie 2004, Germania/Comisia, C-277/00, Rec., p. I-3925, punctele 74-76).

58 Din principiile amintite la punctele precedente din prezenta hotărâre reiese că Comisia nu poate presupune că o întreprindere a beneficiat de un avantaj care constituie un ajutor de stat bazându-se numai pe o prezumție negativă, întemeiată pe lipsa de informații care permit să se ajungă la concluzia contrară, în absența altor elemente de natură să stabilească în mod pozitiv existența unui asemenea avantaj.

59 Or, astfel cum s-a amintit la punctul 52 din prezenta hotărâre, chiar în lumina faptului că decizia în litigiu se bazează pe o astfel de prezumție, Tribunalul a considerat că această decizie nu putea să fie întemeiată în mod valabil pe articolul 13 alineatul (1) din regulament.

60 Având în vedere cele ce precedă, al doilea motiv trebuie respins ca fiind în parte inadmisibil și în parte nefondat.

61 Întrucât niciunul dintre cele două motive prezentate de Comisie în susținerea recursului său nu poate fi primit, acesta trebuie respins în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

62 Potrivit articolului 122 primul paragraf din Regulamentul de procedură, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.

63 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 118 din același regulament, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

64 Întrucât MTU a solicitat obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta din urmă a căzut în pretenții cu privire la toate motivele invocate, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Comisia Comunităților Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături